

Да Го посрещнатъ.

„На утрѣшния день народъ много, който бѣше дошълъ на празника, като чуа, че иде Исусъ въ Ерусалимъ, взеха вейки финикови, та пвлѣзоха да Го посрещнатъ“.

„Излѣзоха да Го посрѣщнатъ“ — това сж най-важнитѣ думи въ стиха. Онова, което има да кажемъ, то не се съдържа въ стиха.

Този стихъ е единъ отъ обикновенитѣ стихове. Вижда се, че онзи народъ, който излѣзе да посрещне Исуса, имаше сжщитѣ стремежи, каквито и вие имате. Значи, въ този народъ имаше всички възможности да разбиратъ Истината, да разбиратъ Любовта и да я възприематъ, както и сегашнитѣ хора. Смыслътъ на този стихъ, обаче, е въ това, защо този народъ излѣзе? — Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова съ миналитѣ работи, тѣ сж за насъ само една опитностъ, насъ ни интересува настоящето.

Всѣки човѣкъ въ себе си има една свѣтла идея, която по нѣкой пжтъ излиза да посрещне. Ние наричаме идеалъ онова великото нѣщо въ насъ, за което имаме единъ свещенъ трепетъ, което очакваме съ години, за да го посрещнемъ. Но у насъ все-таки има извѣстни недоволници, извѣстни фарисеи, учени хора, които казватъ: я си гледайте